

Prezenta lucrare conține _____ pagini

**EVALUAREA NAȚIONALĂ PENTRU
ABSOLVENȚII CLASEI a VIII-a**

Anul școlar 2020 – 2021

Limba și literatura română

Numele:

Inițiala prenumelui tatălui:

Prenumele:

Școala de proveniență:

Centrul de examen:

Localitatea:

Județul:

Nume și prenume asistent	Semnătura

A	COMISIA DE EVALUARE	NOTA (CIFRE ȘI LITERE)	NUMELE ȘI PRENUMELE PROFESORULUI	SEMNĂTURA
	EVALUATOR I			
	EVALUATOR II			
	EVALUATOR III			
	EVALUATOR IV			
	NOTA FINALĂ			

B	COMISIA DE EVALUARE	NOTA (CIFRE ȘI LITERE)	NUMELE ȘI PRENUMELE PROFESORULUI	SEMNĂTURA
	EVALUATOR I			
	EVALUATOR II			
	EVALUATOR III			
	EVALUATOR IV			
	NOTA FINALĂ			

C	COMISIA DE EVALUARE	NOTA (CIFRE ȘI LITERE)	NUMELE ȘI PRENUMELE PROFESORULUI	SEMNĂTURA
	EVALUATOR I			
	EVALUATOR II			
	EVALUATOR III			
	EVALUATOR IV			
	NOTA FINALĂ			

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- Se acordă zece puncte din oficiu.
- Timpul de lucru efectiv este de două ore.

SUBIECTUL I

(70 de puncte)

Citește fiecare dintre textele de mai jos pentru a putea răspunde la cerințele formulate.

Textul 1

ACTUL I, SCENA II ȘEFUL, PROFESORUL

Profesorul: treizeci, treizeci și doi de ani. Îmbrăcat curat, chiar îngrijit, dar modest.

PROFESORUL: Bună ziua.

ȘEFUL (*cordial*): Aaaa! Am onoarea, dom' profesor. Lume nouă.

PROFESORUL (*din prag*): Voiam...

ȘEFUL: Intră, intră, te rog.

PROFESORUL: Voiam... voiam numai să întreb... ceasul de afară, de pe peron... merge înainte?

ȘEFUL: Uneori. Alteori rămâne în urmă.

PROFESORUL: Așa gândeam și eu... fiindcă...

ȘEFUL (*arătându-i un scaun*): Da', ia poftim. Nu iei loc?

PROFESORUL: Nu, mulțumesc. Intrasem doar să văd cât e ceasul. (*Se uită la orologiul* din perete.*) Trei și douăsprezece... Nu se poate. (*Se uită la ceasul lui de mână.*)

ȘEFUL: De ce? Cât e la al d-tale?

PROFESORUL: Șapte fără douăzeci.

ȘEFUL: Păi așa o fi. (*Se duce spre orologiu și întoarce cu degetul minutarele*): Le mai așez și cu mâna... că dacă ar fi să mă iau după ele...

PROFESORUL: Dar atunci... atunci dumneata nu știi niciodată cât e ceasul.

ȘEFUL: Ei, asta-i... Cum să nu știi? Când trece 747 dinspre Câmpina, e opt. Când vine 115 dinspre Sinaia, e opt douăzeci; când se încrucișează 63 cu 97, e douăsprezece și cinci. Când vine domnișoara Cucu, e șapte. Șapte precis.

PROFESORUL: Și dacă întârzie?

ȘEFUL: Cine? Domnișoara Cucu? N-o cunoști.

PROFESORUL: Nu. Trenul. Cum știi dumneata când întârzie trenul?

ȘEFUL: Dar ce zor am să știu? Pe mine mă găsește totdeauna aici, la datorie.

PROFESORUL: Totuși, bunăoară astăzi... Personalul*... Vine la timp?

ȘEFUL: De ce? Pleci undeva? Aștepți pe cineva?

PROFESORUL: Da... aștept.

ȘEFUL: Pe cine?

PROFESORUL: Adică, de fapt, nu aștept. I-am dat lui Pascu să-mi aducă ceva de la București.

ȘEFUL: Care Pascu?...

PROFESORUL: Pascu... cu magazinul general, de pe ulița veche.

ȘEFUL: A! Omul nostru. L-am văzut azi-dimineață când a plecat.

PROFESORUL (*parcă puțin neliniștit*): Ai vorbit cu el? Ți-a spus că se întoarce diseară?

ȘEFUL: N-am prea vorbit, că-mi era somn. [...]

PROFESORUL (*preocupat, uitându-se la ceasul din perete și pe urmă la al lui*): Numai de n-ar întârzia.

ȘEFUL: Dar de ce? E o chestie importantă?

PROFESORUL (*evaziv*): Da... Vezi...

ȘEFUL: Fac prinsoare că iar e vorba de o carte.

PROFESORUL (*ca și cum s-ar scuza*): Da...

ȘEFUL (*dojenitor*): Nu te mai lași de cărți, dom' profesor.

PROFESORUL: E o carte mai... Cum să-ți spun eu? mai rară, mai deosebită... O comandasem de mult din străinătate... încă din astă-iarnă. Credeam că nu mai vine, că nu se mai găsește... Când, ieri-dimineață mi-a venit înștiințare de la București, de la librari, că a sosit... Și atunci am rugat pe Pascu...

ȘEFUL: Și n-ai avut răbdare să ți-o aducă acasă. Veniși la gară, să-i ieși înainte.

PROFESORUL: O aștept de atâtea luni...

ȘEFUL: Patimă mare cărțile, dom' profesor. Da, da, patimă mare. Nu te mai sature de ele. Uite, chiar azi-noapte, stăteam de vorbă cu judecătorul și farmacistul. „Băiat bun profesorul – zicea Lascu, farmacistul –, dar are un cusur: toată ziua cu nasu-n cărți.” [...]

PROFESORUL (*s-a uitat din nou, îngrijorat, la ceasul lui, apoi la cel din perete*): Domnule șef! Eu cred că ceasul dumitale stă.

ȘEFUL: Dar de ce?

PROFESORUL: La mine acum e șapte fără paisprezece.

ȘEFUL: Zău?... (*Merge spre ceas și pe urmă mișcă limba cea mare a orologiului*): Cum trece vremea, domnule!

PROFESORUL: Mai e mult până vine personalul?

ȘEFUL: Mai e. Întâi trece rapidul*. [...]

PROFESORUL: Așa? Atunci... atunci am venit prea devreme. Mai am timp să mă duc și să mă întorc.

ȘEFUL: Dar de ce să te duci? Mai bine stai aici, să vezi cum trece rapidul, că e frumos.

Mihail Sebastian, *Steaua fără nume*

*orologiu – ceas

*personal, rapid – tipuri de tren de persoane, clasificate în funcție de viteza de deplasare

Textul 2

Ana Maria Sandu: Care e prima dvs. amintire legată de plecatul de acasă?

Nora Iuga: La mine amintirea asta este extrem de veche. Nu plecam chiar în vilegiatură*, ci plecam cu mama în Germania, unde tatăl meu avea un angajament pentru că era șef de orchestră. [...] Poate că era la Hamburg, poate că era la Kassel, nu mai știu exact unde era. Eram destul de săraci, iar o asemenea călătorie nu și-o putea permite oricine, de asta călătoream cu clasa a III-a. Clasa I era cu fotolii cu pluș albastru, clasa a II-a cu pluș roșu, iar clasa a III-a era cu banchete din stînghii de lemn lăcuite. Foarte curate și bine lustruite. Dar nu erau deloc comode. Pe vremea aceea, o călătorie până la Hamburg dura vreo două zile și jumătate. Cel mai mult îmi plăcea să mă uit pe fereastră până mi se turtea nasul de ea și aburii veneau de pe nări și din gură pe geam și aveam senzația că e ceață afară. Al doilea lucru care mă surprindea foarte tare era că nu știam de ce trenul mergea înainte, iar copacii rămâneau în urmă.

A.M.S: Vă mai place să călătoriți cu trenul?

N.I.: Îmi place să călătoresc numai cu trenul. Probabil că această plăcere îi marchează pe toți bătrânii.

A.M.S: În ce anotimp ați făcut această călătorie?

N.I.: Nu-mi mai amintesc foarte bine, dar știu că am luat un tren de seară. Era întuneric în gară, ceea ce mă face să cred că era toamna târziu. Gândindu-mă la asta, stau și mă întreb de ce o viață întreagă am simțit imboldul, uneori, să mă duc la gară, fără să iau trenul, întotdeauna seara, și să mă uit la oamenii care pleacă. Două lucruri pe lumea asta mi s-au părut extrem de răscolitoare și cumplit de dureroase: mugetul teribil pe care îl scot sirenele vapoarelor și coastele cu copaci despicați, căzuți de pe munte. E o durere insuportabilă a lucrurilor neînsuflețite.

A.M.S: Când ați văzut marea prima dată?

N.I.: Am văzut marea foarte târziu. Am fost în general săracă, dar nici nu mă laud cu asta, nici nu mă plâng, că fericită am fost cât cuprinde, indiferent dacă am avut sau nu bani. La mare am fost prima dată cu băiețelul meu, care avea vreo doi-trei ani și știu că nu eram învățați cu marea. Bărbatul meu rămăsese la serviciu. Noi am plecat la Constanța. Am ajuns în zori. Și atunci am avut un adevărat șoc. Pentru că n-am mai văzut linia orizontului, deodată nu mai era sfoara aia dintre cer și pământ. Pământul și marea aveau exact aceeași culoare. Senzație care m-a deconcertat* teribil. Marea nu m-a mai impresionat foarte tare decât mult mai târziu, când eram la 2 Mai, unde ne petreceam tot timpul vacanțele, fiindcă acolo mergeau toți prietenii noștri, poeții. Și Nina Cassian, și Mariana Marin, cu care am fost foarte bună prietenă, și locuiam aproape vizavi, în Titan. Aici, ce m-a impresionat a fost momentul în care a răsărit luna. Ne-am dus într-un grup s-o vedem și valurile veneau în trepte și aveai senzația că treptele alea ajung din ce în ce mai departe. Le vedeai roșii, în timp ce luna se înălța, și simțeai o atracție nebună să mergi pe acele trepte.

Ana Maria Sandu, „«Nu există călătorii decât cu trenul» – interviu cu scriitoarea Nora Iuga”,
în *Dilema veche* nr. 596/2015

**villegiatură* – călătorie de plăcere

**a deconcerta* – a tulbura, a zăpăci

A.

1. Notează două nume de localități identificate în textul 1.

2 puncte

2. Scrie în casetă litera corespunzătoare răspunsului corect, valorificând informațiile din textul 1.

Profesorul ajunge la gară cu puțin timp înainte de

- a) șapte fără douăzeci.
- b) șapte fix.
- c) șapte și douăzeci.
- d) opt și douăzeci.

Răspunsul corect:

☐

2 puncte

3. Scrie în casetă litera corespunzătoare răspunsului corect, valorificând informațiile din textul 2.

În călătoria cu trenul spre Germania, Nora Iuga a plecat împreună cu

- a) fiul.
- b) mama.
- c) soțul.
- d) tata.

Răspunsul corect:

☐

2 puncte

4. Scrie în casetă litera corespunzătoare răspunsului corect, valorificând informațiile din textul 2.

Nora Iuga a văzut prima dată marea

- a) dis-de-diminează.
- b) după-amiază.
- c) la răsăritul lunii.
- d) la apusul soarelui.

Răspunsul corect:

☐

2 puncte

8. Crezi că o călătorie cu trenul poate fi atractivă pentru un copil? Motivează-ți răspunsul, în 50 – 90 de cuvinte, valorificând textul 2. **6 puncte**

9. Asociază fragmentul din „Steaua fără nume” de Mihail Sebastian cu un alt text literar studiat la clasă sau citit ca lectură suplimentară, prezentând, în 50 – 100 de cuvinte, o asemănare și o deosebire de conținut dintre ele. **6 puncte**

B.

1. Scrie în casetă litera corespunzătoare răspunsului corect.

Există triftong în ambele cuvinte din seria:

- a) „întotdeauna”, „iau”.
- b) „mergeau”, „aveai”.
- c) „vedeai”, „douăsprezece”.
- d) „veneau”, „iei”.

Răspunsul corect:

2 puncte

2. Scrie în casetă litera corespunzătoare răspunsului corect.

Seria care conține doar cuvinte derivate este:

- a) „deodată”, „judecătorul”.
- b) „întârzie”, „profesorului”.
- c) „străinătate”, „călătorie”.
- d) „vapoarelor”, „găsește”.

Răspunsul corect:

2 puncte

3. Rescrie secvența „Aici, ce m-a impresionat a fost momentul în care a răsărit luna.”, înlocuind cuvântul „aici” cu un antonim și cuvântul „momentul” cu un sinonim.

4 puncte

4. Selectează, din fragmentul următor, trei verbe la timpuri diferite ale modului indicativ, pe care le vei preciza: „știu că am luat un tren de seară. Era întuneric în gară, ceea ce mă face să cred că era toamna târziu.”.

6 puncte

5. Transcrie propozițiile subordonate din următoarea frază, precizând felul acestora: „La mare am fost prima dată cu băiețelul meu, care avea vreo doi-trei ani și știu că nu eram învățați cu marea”. **6 puncte**

6. Alcătuieste o propoziție afirmativă, în care pronumele personal „el” să aibă funcția sintactică de complement indirect (a) și o propoziție negativă, în care substantivul „tren” să aibă funcția sintactică de complement direct (b). **6 puncte**

(a)

(b)

7. Completează spațiile libere din textul de mai jos, reprezentând mesajul unui cititor către un prieten, cu forma corectă a cuvintelor scrise între paranteze. **6 puncte**

Suntem _____ (*mândru*) de colegii _____ (*care*, genitiv) impresii de călătorie _____ (*a publica*, construcție pasivă, indicativ, perfect compus) în _____ (*ultim*) săptămâni și _____ (*a dori*, condițional-optativ, prezent, persoana I) să le citim împreună.

SUBIECTUL AL II-LEA

(20 de puncte)

Imaginează-ți că ai fost într-o călătorie.

Scrie un text narativ, de cel puțin 150 de cuvinte, în care să prezinți o întâmplare petrecută în timpul acelei călătorii, incluzând o secvență dialogată și una descriptivă.

Punctajul pentru compunere se acordă astfel:

- conținutul compunerii – 12 puncte
- redactarea compunerii – 8 puncte (marcarea corectă a paragrafelor – 1 punct; coerența textului – 1 punct; proprietatea termenilor folosiți – 1 punct; corectitudine gramaticală – 1 punct; claritatea exprimării ideilor – 1 punct; respectarea normelor de ortografie – 1 punct; respectarea normelor de punctuație – 1 punct; lizibilitate – 1 punct).

Notă! Compunerea nu va fi precedată de titlu sau de motto. Punctajul pentru redactare se acordă doar în cazul în care compunerea are minimum 150 de cuvinte și dezvoltă subiectul propus.

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

